

KLEUREN VAN JAILIA

Colofon

ISBN: 978 94 6365 193 6

1e druk 2019

© 2019, Bastiaan Dolmans

Exemplaren zijn te bestellen via de boekhandel
of rechtstreeks bij de uitgeverij:

Uitgeverij Elikser

Ossekop 4

8911 LE Leeuwarden

www.elikser.nl

Vormgeving binnenwerk: Evelien Veenstra

Illustraties: Monique van Haasteren

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm of op wat voor wijze dan ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de auteur en de uitgeverij.

This book may not be reproduced by print, photoprint, microfilm or any other means, without written permission from the author and the publisher.

KLEUREN VAN JAILIA

Bastiaan Dolmans

 Elikser
UITGEVERIJ

Inhoud

Voorwoord	9
1. Zwart is geen mooie kleur	13
2. Ik zie de kleuren niet meer	30
3. De kleur van modder en koeienstront	56
4. Een eigen bed	65
5. De kleur van liegen	91
6. De smaak van wilde knoflook	111
7. Wit is alle kleuren bij elkaar	134
8. Terug naar Potok	148
9. De school	175
Eerste nawoord	186
Tweede nawoord	189
Dankwoord	191

Voorwoord

Onze zintuigen geven ons informatie over de omgeving waarin we ons bevinden en zoals we weten hebben we een neus om te ruiken, onze huid om te voelen, oren om te horen, een tong om te proeven en ogen om mee te zien. Dat is ons fysieke bewustzijn, want alles wat we daarmee waarnemen, is fysiek aanwezig. Hoewel mensen veelal hun ogen als eerste keus zintuig hebben, heeft elk mens een voorkeurszintuig, het zintuig waar we het meest op vertrouwen. De door mensen ingerichte wereld is vooral op de ogen ingericht, hoewel er zeker ook mensen zijn die meer vertrouwen op een ander zintuig. Waarnemingen met alleen je fysieke zintuigen zijn echter beperkt, want hoewel deze al heel veel informatie geven, is het slechts een deel van de beschikbare informatie die er is. Zoals ik het leven ervaar, hebben wij mensen namelijk ook nog een spiritueel bewustzijn. Voor sommigen klinkt dat misschien heel zweverig, maar ik ervaar dat als minstens zo mysterieus als de werking van ons oog. Je spirituele bewustzijn neemt het ontastbare waar, dat wat de fysieke zintuigen niet kunnen waarnemen. Om het ontastbare waar te nemen hoef je echt niet 'begaafd' of helderziend te zijn, nee, alle mensen kunnen dit waarnemen. Natuurlijk is het wel zo dat, zoals sommige mensen uitmuntend zijn in voetballen of pianospelen, er ook mensen zijn die beter spirituele waarnemingen kunnen doen dan andere. Als er iets is wat ik ervaren en gezien heb tijdens alle cursussen Kinderen van de Aarde¹ die ik gegeven heb, dan is dat dat iedereen een spiritueel bewustzijn heeft en dus spiritueel waarneemt. Helaas lijkt het er wel op dat wij mensen van vandaag minder gestimuleerd worden om onze spirituele

1 Tijdens Kinderen van de Aarde-cursussen leren mensen werken met spirituele waarneming, waarbij de natuur het grote hulpmiddel is.

zintuigen in te zetten en is er dus vaak wat training nodig om dat spirituele zintuig wakker te maken. Waarnemingen van het niet-fysieke en ontastbare vinden in dezelfde vijf gebieden van onze fysieke zintuigen plaats, namelijk door middel van zien, horen, proeven, voelen en ruiken.

Een van de dingen die je spirituele zintuigen kunnen waarnemen, is energie. De meeste objecten die we kunnen waarnemen met onze fysieke zintuigen hebben ook een energie. Levende objecten hebben de meest heldere energie, maar ook dat wat geleefd heeft, heeft nog steeds een waarneembare energie. Die energie kun je met je spirituele zintuigen zien, ruiken, horen, proeven of voelen. Mensen die energie kunnen zien, zien deze energie in allerlei kleuren, vaak rondom een persoon of voorwerp. Die kleuren zijn niet alleen mooi om te zien, maar geven ook informatie. Zou je je fysieke bewustzijn combineren met je spirituele bewustzijn, dan zou je een persoon voor je zien staan, met om die persoon heen gekleurd licht. Elke soort energie heeft weer een eigen kleur en de hoeveelheid en/of helderheid van de energie zegt weer iets over de kracht van die energie. Wanneer het gaat over waarnemen van energie wordt er meestal gesproken over het zien van die energie, maar je kunt het ook voelen, ruiken, proeven of horen. Zelf voel ik die energie het best en heel soms zie ik het! In de verdedigingskunst tai chi wordt bijvoorbeeld veel gebruikgemaakt van het voelen van energie.

Dit boek heb ik geschreven als herinnering, hoewel niet uit mijn huidige leven. Het zijn een heleboel kleine herinneringen van een meisje, die ik rationeel natuurlijk niet heb kunnen zijn. Toch beleef ik alle herinneringen als Jailia. Bijna alle herinneringen krijg ik wanneer ik iets doe of ervaar wat blijkbaar erg lijkt op een ervaring uit mijn andere leven. Zoals wanneer ik in een sneeuwbus loop, dan krijg ik heel

vaak beelden in mijn hoofd van een klein afgelegen dorpje in Rusland. Lang heb ik niks gedaan met die beelden, die mij vaak niet veel zeiden. Het waren een soort droombeelden, die niks te maken leken te hebben met mijn leven, en dus vergat ik ze snel weer. Echter, doordat een aantal van die herinneringen zich regelmatig herhaalden en daarmee ook duidelijker werden, werd het moeilijk ze aan de kant te zetten. Hoe duidelijker de herinneringen, hoe meer de vraag actueel werd: wat moet ik met beelden waarvan ik zeker weet dat ik ze niet heb meegemaakt, maar die toch aanvoelen alsof dat wel zo is?

Toen ik in 2018 het reisverhaal van Duna² opschreef, werd het ineens makkelijker om andere vorige levens een plek te geven. Hoewel de herinneringen van Jailia niet te vergelijken zijn met die van Duna, ben ik ze toch gaan ordenen en op gaan schrijven. Het opvallende van de herinneringen van Jailia is dat ze met name kleur bevatten en ik ben nog heel lang aan het worstelen geweest om die een plek te geven. Mijn herinnering vertelde mij precies hoe ik over een persoon dacht en wat voor soort persoon het was, maar die kleuren er dan in te passen was een puzzel in een puzzel. Elke herinnering bevatte specifieke kleuren, die hoorden bij dat moment en/of die persoon.

Wanneer iemand mij vraagt hoe ik erbij kom dat deze herinneringen uit een vorig leven zijn, moet ik altijd kort lachen, want een kraakhelder antwoord heb ik daar niet op helaas. Die vraag stel ik mijzelf ook de hele tijd, want wanneer ik de grootste helft van de opleidingen samenvat die op mijn CV staan, is het idee van een vorig leven belachelijk. Echter is er ook een ander deel van mijn leven, waarin ik heb geleerd dat er meer is dan tastbare zaken, logica en rationaliteit alleen.

2 Mijn eerste boek *Duna, een reisverhaal uit een vorig leven*

Zelf noem ik het ‘gevoel’. Dat is ook een van de spirituele zintuigen, die zich vaker kenbaar maakt dan velen zullen toegeven. We kennen allemaal de uitspraken: ‘Wat zegt je hart?’ of: ‘Ik heb een voorgevoel dat...’, of: ‘Het déjà vu-gevoel’. Allemaal ervaringen die we als opmerkelijk ervaren en uiteindelijk als ‘toeval’ betitelen, wat feitelijk precies omschrijft wat het is: iets dat je toevalt, het is speciaal voor jou. Soms is het een waarschuwing, soms is het gewoon een steuntje in de rug, soms is het een herinnering, omdat je iets vergeten bent. De grenzen van het spirituele zijn minder duidelijk dan de fysieke mogelijkheden en zijn niet begrensd door bijvoorbeeld afstand of tijd. Je spirituele bewustzijn kan ook waarnemen in het verleden, wat heel handig is wanneer je bijvoorbeeld je autosleutels bent kwijtgeraakt.

Wij mensen willen altijd alles begrijpen en logisch kunnen verklaren, waardoor we dan ook vaak moeite hebben als dat niet lukt. Niet alles is met woorden en berekeningen te verklaren, soms moeten we gewoon accepteren dat het zo is. Voor mij is Jailia een herinnering die mij helpt in mijn huidige leven en misschien nodigt het anderen ook wel uit hun herinneringen te onderzoeken.

1. Zwart is geen mooie kleur

Ergens in Rusland, begin twintigste eeuw

De nieuwe jongen zit stilletjes op de bank. Juffrouw Alena heeft verteld dat hij vandaag een beetje ziek is en niet kan spelen. Ik kan het ook zien, want zijn mooie gele kleur is nu niet meer zo helder en er zit grijs doorheen. De andere kinderen zeggen dat hij een beetje raar is, maar ik vind hem wel leuk. Dat komt door zijn kleur, want de meeste kinderen zijn rood. Voorzichtig loop ik naar hem toe en ga een eindje bij hem vandaan zitten. Wanneer ik zijn kant opkijk, kijkt hij een beetje zielig naar de grond. Misschien is hij nog steeds niet gewend, omdat alles nog vreemd voor hem is. De meeste kinderen rennen in de grote zaal en doen tikkertje, maar ik heb daar nu geen zin in. Samen met de nieuwe jongen zit ik in de kleine kamer, waar je heen kunt als je liever iets rustigs wilt doen. Er zijn prentenboeken met plaatjes om in te kijken of je kunt tekenen op een lei of het bord. Ik glimlach naar de jongen, terwijl ik naar het zwarte bord wijs, en teken een mannetje met een grote glimlach. Hij moet er kort van lachen, maar kijkt daarna verlegen weer een andere kant op. Zijn geel krijgt eventjes ook oranje erbij. Vandaag ben ik de hele dag al bij Alena, samen met nog twaalf kinderen. Alena is altijd in de kerk, of althans, in de grote kamer ernaast. Je moet tien jaar zijn om in de kerk erbij te mogen zijn, anders moet je naar Alena. Soms kun je ook naar Alena toe gaan, al is er geen dienst, dus gewoon als je wilt spelen of omdat je papa en mama niet thuis zijn. Vandaag zijn er meer kinderen dan ooit, omdat veel ouders naar het grote plein zijn gegaan. Daar mochten geen kinderen bij zijn. Vandaag hebben we broodjes gebakken, die we zelf op mochten eten. Aan de klokken van de kerk te horen, word ik bijna opgehaald. Een aantal kinderen lopen zelf, maar de kleine kinderen worden opgehaald, dus zo meteen zal ik ook wel naar huis gaan. Ik hoop dat papa me vandaag komt halen, want dan lopen we altijd via het park terug

naar huis, terwijl mama meestal heel snel naar huis loopt. Het park heeft zoveel mooie kleuren en als we geluk hebben, zien we soms een eekhoorn of grote vogels! Door de stad lopen is niet zo fijn, veel is daar zwart en grijs. Wanneer ook de nieuwe jongen is opgehaald, ben ik nog maar alleen over. Nou weet ik zeker dat papa me komt halen, want die komt altijd te laat. Ik hoor Alena, ze staat te praten met een meneer. Wanneer ik op een stoel ga staan, kan ik naar buiten kijken. Het is al een beetje donker aan het worden en door alle schaduwen van de hoge gebouwen is het nog donkerder op straat. Het is fijn om een hele dag bij Alena te zijn, de kerk en de grote kamer van Alena hebben ook een fijne kleur. Er komen veel schoenen voor het raam voorbij, want ik kijk precies op de straat. De schoenen van papa of mama herken ik makkelijk, maar ze zitten er steeds niet bij. Ik schrik als ik ineens een hand op mijn schouder voel. ‘Ga je even mee, Ailia?’

Wanneer ik omkijk, staat ze met uitgestrekte arm en een vriendelijke glimlach achter me. Alena is oranje, maar iets in haar kleur is nu ook bruin. Bruin is geen goede kleur, dus verschrikt kijk ik om me heen of er iets aan de hand is. Mensen die boos zijn en bijvoorbeeld mensen die niet de waarheid spreken, zijn bruin. Er is iets aan de hand, maar ik weet nog niet wat! Wel raar, Alena is nooit bruin! Nog één keer kijk ik over de straat, want ik snap niet dat ik de schoenen van papa gemist heb. We lopen de gang op, maar lopen niet richting de grote deur naar buiten.

‘Ga ik niet naar huis?’

Ze loopt anders dan anders en kijkt kort naar beneden, lacht vriendelijk, maar vertelt niet hoe het nou zit. Weer zie ik die bruine kleur bij haar en het maakt me bang. Papa is zeker zo laat dat Alena eerst alle deuren op slot moet gaan doen, omdat zij mij naar huis gaat brengen. Dat is nog eens gebeurd, maar toen was papa ziek geworden. We gaan een kamer binnen waar ik nog nooit geweest ben. Er is een man, die zijn jas nog

aanheft en zijn hoed onder de arm draagt. Die meneer heb ik nog nooit gezien; hij kijkt streng, waardoor ik achter Alena ga staan. Hij heeft een blauwe kleur, met veel grijs, waardoor ik niet goed weet wat ik van hem moet vinden. Samen met Alena ga ik op de zachte bank zitten. Ze zit dicht tegen me aan en zucht.

‘Ailia, liefje, je moeder komt je niet halen vandaag,’ begint ze.

‘Dus jij brengt me.’

‘Wacht even, Ailia, luister even naar mij, ik moet je wat vertellen,’ gaat ze verder.

Zo heb ik Alena nog nooit gezien en ik snap niet waarom er nou zo moeilijk gedaan wordt. Haar kleur is niet helder en verandert de hele tijd en vooral die bruine kleur is niet fijn.

Heeft die meneer er iets mee te maken? Ik vind het helemaal niet erg als Alena mij naar huis brengt, denk ik, maar ik durf het niet hardop te zeggen.

‘Gaat die meneer me naar huis brengen?’ fluister ik.

Alena zucht en begint dan te praten, terwijl ze regelmatig wegstapt.

‘Er is vandaag iets vreselijks gebeurd in de stad en vele mensen zijn omgekomen, Ailia. Snap je wat dat betekent?’

Verward kijk ik haar aan, maar ik kan niet bedenken wat ik nou moet zeggen. Omgekomen? Uhm, dat is toch als een mens dood is gegaan, probeer ik te bedenken. Alena slikt en zucht voordat ze weer verder vertelt. De meneer met de jas aan staat nog steeds op dezelfde plek, heeft nog geen woord gezegd en ziet eruit als een standbeeld.

‘Meisje, nu moet je goed luisteren. Wanneer iemand doodgaat, dan kunnen ze niet meer praten, niet meer lopen, niks meer, snap je dat?’

Terwijl Alena vertelt, moet ik denken aan de duif in de woonkamer. Niet zo lang geleden namelijk, was er een duif het raam binnengevlogen. De duif was onder de tafel gaan zitten en had zich niet meer bewogen. Papa was gaan kijken en liet me zien

dat de duif gewond was. De vogel had een grote wond op z'n rug. Diezelfde dag was de duif helemaal stil en bewoog niet meer. De duif had een zwarte kleur en zwart is geen mooie kleur. Ik durfde niet lang te kijken. Mama heeft me toen verteld dat de duif nooit meer zal kunnen vliegen en toen moest ik heel erg huilen. Papa zei dat ik niet hoefde te huilen, maar ik vond het gewoon zielig voor de duif. De duif had een zwarte kleur, nou ja kleur, zwart is eigenlijk helemaal geen kleur, zegt Alena altijd. Papa ziet denk ik de kleuren niet, want als ik erover vertel, zeggen ze rare dingen en zijn ze bang dat ik ziek ben. Als je geen kleur hebt, dan ben je dood. Ik weet heus wat 'dood zijn' betekent.

'Ailia, hoor je me nog? Je vader en moeder komen je niet halen, want ze zijn omgekomen, snap je dat?'

Ze kijkt me aan of ik doof ben. Er gaat van alles door me heen, maar ik weet niet wat ik moet zeggen.

'Je vader en je moeder, meisje, die hebben hun laatste adem geademd. Ze zijn er niet meer.'

Het is net als met die nieuwe jongen; soms zegt hij iets tegen me, maar dan heb ik geen idee wat hij nou zegt. Bij Alena zie ik nou geen bruine kleuren meer, maar vooral haar eigen mooie oranje kleur nog! Dat maakt me blij.

'Ailia, meisje, zeg eens iets.'

Ik kan niet goed nadenken, ik ben heel moe en ik wil niet meer in deze kamer zijn.

'Ze lijkt te dromen of zo, ze heeft geen idee waar ik over praat!' zegt ze tegen de meneer.

Met een diepe zucht komt Alena op haar knieën vlak voor me zitten en pakt mijn beide handen vast. Haar handen zijn lekker warm en haar eigen kleur doet me glimlachen. Ik voel me meteen beter.

'Heb je me gehoord net, Ailia, heb je gehoord wat ik je verteld heb? Je ouders hebben hun laatste adem geademd, snap je wat dat betekent?'

Terwijl ik haar aankijk, haal ik diep adem en ik hou zo lang mogelijk mijn adem in. Na een lange tijd adem ik diep in.

‘Ademen is toch niet moeilijk!’ zeg ik.

Ze staat op en gaat bij de meneer staan, met haar hand voor haar mond.

‘Wat moet ik hier nou mee, ze heeft geen idee wat ik haar vertel!’

Haar oranje is weer even minder helder.

‘Zijn papa en mama dood?’ vraag ik dan.

Ze draait zich om en kijkt me met grote ogen aan.

‘Ja meisje, nou begrijp je het.’

Dood? Zijn papa en mama dood, dat kan toch niet? Als ze niet meer ademen, zijn ze dood. Ik zal ze nooit meer zien! Even hoop ik dat ik bijna wakker ga worden, want dit is geen leuke droom. Een gevoel dat ik niet goed meer kan ademen, doet me slikken. Het voelt of ik moet overgeven, maar in plaats daarvan moet ik heel hard huilen. Ik sta op van de bank en loop naar Alena toe, die op haar knieën gaat zitten en me stevig vastpakt.

‘Ach, kindje toch, wat vreselijk, toe maar, huil maar, toe maar, rustig maar.’

Hoewel ik haar nog heel lang had willen vasthouden, laat ze ineens los wanneer de meneer spreekt. Verschrikt kijk ik op, hoewel zijn blauwe kleur wel heel mooi is.

‘Nou, vreselijke situatie, maar uhm, ik moet nog bij meer ouderloze kinderen langs, laten we dit afronden, ik moet gaan,’ zegt hij.

Alena gaat staan en wrijft haar rok recht. Nu pas zie ik dat ook zij een beetje gehuild heeft.

‘Kindje, je bent vijf jaar, heb ik begrepen. Je kunt niet alleen blijven wonen, zonder ouders. We zullen een oplossing moeten vinden. Voorlopig kun je wonen bij een vriendelijke mevrouw, waar je kerkjuffrouw je heen zal brengen. Goedenavond,’ spreekt de blauwe meneer.

‘Ik ben zes jaar!’ zeg ik nog.

Hem vind ik niet aardig en ik blijf dicht tegen Alena staan.

‘Ik wil naar huis,’ zeg ik.

‘Ik weet het, meisje, ik weet het, maar dat gaat nou niet. Kom maar, we gaan naar de mevrouw waar je voorlopig mag wonen.’

‘Ik wil naar huis,’ huil ik.

Alena houdt mijn hand stevig vast, terwijl we door de straten lopen. We lopen dezelfde weg die mama zou lopen. Er is weinig kleur, vooral zwart en grijs. Zie je wel, we gaan toch naar huis, denk ik, maar wanneer we bijna thuis zijn, klopt Alena onverwacht aan bij de deur van de buurvrouw. Verbaasd kijk ik haar aan, maar ze blijft naar de deur kijken. Alena’s kleur is weer oranje, dus dan zal het toch wel goed zijn. De deur gaat open en daar staat de buurvrouw, die ik weleens gezien heb, maar nooit ben ik bij haar thuis geweest. Het is de vrouw die altijd streng keek wanneer we op straat aan het spelen waren, hoewel ze nooit wat zei. De mevrouw heeft zoveel verschillende kleuren, waardoor ik niet goed weet wat het voor iemand is, maar gelukkig is ze in elk geval niet bruin. Voor we naar binnen gaan, kijk ik nog even naar de deur van mijn huis. De kleur van het huis is niet helder als anders.

Er is nog niemand thuis, denk ik.

We stappen binnen en terwijl ik rondkijk naar alle spullen, hoor ik Alena en de buurvrouw fluisterend praten. Alle spullen lijken wel te glimmen en staan netjes in de kasten. Ik schrik wanneer de grote klok plotseling geluid maakt en ga meteen bij Alena staan. Alena helpt me mijn schoenen uitdoen en hangt mijn jas aan een hoge haak. Mijn schoenen worden netjes tegen de muur gezet.

‘Je blijft een paar dagen hier, de school is dicht. Ik kom over een paar dagen nog eens langs. Dag lieve Ailia, goed naar de mevrouw luisteren, afgesproken?’

Weer maakt haar stralende oranje plaats voor een meer grijsbruine kleur. Ik pak haar stevig vast en moet heel hard huilen, want door de gedachte dat zij weggaat, voel ik me ineens heel erg alleen. Zonder woorden maakt ze zich los van mij en stapt de deur uit. Met mijn handen tegen de deur sta ik te huilen. Dan voel ik dat de mevrouw mijn hand pakt.

‘Kom meisje, kom maar eens mee, ik heb wat soep voor ons gemaakt.’

Ik durf de mevrouw niet aan te kijken, hoewel haar stem best vriendelijk klinkt en ook haar handen voelen zacht. Zonder haar in de ogen aan te kijken, zie ik dat haar kleur vooral groen met wat oranje is en dat maakt me rustiger: de meeste mensen met oranje zijn aardig. In de grote kamer staat een tafel met daarop een wit kleed. Wanneer we vlak bij de tafel zijn, word ik op de grote stoel getild en ter hoogte van mijn neus staat een dampende eetkom. Het ruikt wel lekker, maar ik kan niet zien wat erin zit.

‘Dat gaat niet werken zo, wacht even.’

Ze gaat een andere kamer binnen en komt even later terug met een kussen en twee boeken. Eerst legt ze de boeken op de stoel en daarbovenop het kussen. Het kussen is heel mooi, met bloemen versierd. Dan word ik weer op de stoel getild en nu is het bord bijna bij mijn schouders. Er zit soep in de kom. ‘Zo, dat is beter!’

De mevrouw gaat ook zitten en wijst op de grote lepel. Ik hoef niet meer te huilen.

‘Ik heb geen honger,’ zeg ik zonder haar aan te kijken.

Eigenlijk heb ik wel honger, maar ik ben bang dat ik iets verkeerd doe, alles is hier zo raar.

‘Weet je dat ik Dariya en Pjotr, ik bedoel jouw moeder en vader, al heel lang ken? Voor jij geboren bent, woonde ik al hier en toen kwamen zij hier wonen. Dat is lang geleden en er werd nog niet zoveel gevochten. We hebben nooit veel gepraat, jij en ik, maar ik heb jou wel zien opgroeien, hoor!’